

annak látszik, és nagyon is elgondolkodtató. A színész helye az új zínházban. A színésze, aki, a gyilkos tempó következtében képtelen csendben felkészülni, kiérlelni alakítását, egyik nagy szerepből a másikba zuhan, olykor még a szöveget sincs ideje megtanulni, aki kelékké, gy jellé lesz csak a sok közül.

GEROLD László

KAVILLÓI ASKOLIA

Néprajzi közhely, hogy a nép meg-eremti, mi több, művészté, virtuozitássá fejleszti a saját szórakozását. A népi táncok maximális mozgékony-ágot, fegyelmet, pontosságot igényel-ek, a vetélkedők, erőösszemérések dzett izmokat, ügyességet. Ezt a mu-atványyszerűséget szánta az idén új-onságnak a Tanyaszínház.

A virtuskodás eszköze az újvidéki ot helyett, stílusosan, a szekérrúd, mellyel a színészek ugrálás, vívás, sapkodás közben egy pillanatra a 'oldi-pózt is felvillantják, a kocsikat le-oda tologatva színt váltanak ve-és, vagy a darab erotikáját csavar-ák feljebb. Egy mellékhatása is van: laposan kifárasztja a szereplőket. A zabadtér egyébként is teljes hang-rót, éles mozdulatokat kényszerít ki előlük, s ők, dacolva a körülmé-yekkel, „ha lúd, legyen kövér” ala-on vetették bele magukat a játékba.

Az előadás maga a nyers testiség emonstrációja, kisebb valószínűséggel – ironiája. Egyik rétege a fizikai rőt fitogtató néhány akrobatikus je-rettől a színen való tervszerűten utkoságig terjed, másik rétege a paj-án-obscén jelenetek sora, a harmai-k pedig a testi megnyilvánulások yelvi megnevezése. A darabot, akár-sak tavaly Partljicét, rövidítették, tírták. A hosszú prologust szerencs-én tömörítették énekké, viszont a né-i játékokban és „kezdetleges” vígjá-ókban is szokatlan mennyiségű askosság, káromkodás, szitkozódás ke-ült a szövegbe.

A fenti rétegek az előadás komi-umforrásai is: niederkomisch a ja-

vából, ami végső soron nem lenne baj, s nem is visszaes a Tanyaszínház történetében. Az évenkénti előadások között az effajta derűs komédiázás is évre szóló élmény lehet, ha kellő han-gulatot tud teremteni. A *Csapodár ma-dárkában* voltak ilyen részletek. A dinamikus játék kezdetben az ötlet-gazdagság látszatát keltette, de a köz-zepére mintha kifogytak volna a meg-oldásokból, előlről kezdtek, és az is-mételgetéssel sorra fullasztották őket. Ruzzante szövege bő teret nyújt a rögtönzésnek, ripacszkodásnak, de jó példája annak, hogy a rögtönzés az egyik legnehezebb művészet. A lele-ményességet, fantáziát keveselljük Ba-kota Árpád Ruzzantéjában (ha egyéb-ként a lihegésig-rekedtségig benne is van a játékban), de kevés a találékonyság a parasztfigurákban is, akikkel az eredeti szereplőgárda bővült, és akik-nek szintén rengeteg lehetőségük len-ne a játék színezésére. Szilágyi Nán-dorral és László Sándorral általában elégedett a közönség, Banka Livia iga-zi falusi madárka.

A jelmezektől is az ötlet hiányzik, kivéve természetesen Betiát és a pa-rasztasszonyét; a katona középkori fel-szerelése a történet eredetét (talán időtlenségét) képviseli. Nem lehet vi-szont egyértelműen megfejtetni, hogy a parasztfigurák közül miért bújatták Magyar Attilát nő ruhába, mint ahogy azt sem, végül is hol hibázott az idén a Tanyaszínház, a hangulat-teremtésnél, vagy már a kezdet kez-detén, a darabválasztásnál.

FEHÉR Katalin